

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXII.

V Ljubljani 2. vel. travna 1879.

List 18.

Sveto leto.

VII.

Linški škof Frančišek Jožef so pastirski list za sv. leto pričeli z besedami: „Oznanujem vam veliko veselje“, je govoril angelj pastirjem, kadar jim je naznanjal rojstvo Jezusa Kristusa. Tudi jaz vam naznanjam veliko veselje, moji keršanski verniki, ker napovedati vam imam, da namestnik Jezusa Kristusa, papež Leon XIII, so katoliškemu svetu sv. leto (jubilej) podelili. Sej sveto leto je čas, v katerem milosti Jezusa Kristusa ljudem pritékajo v posebno veliki méri.

Po kratki razlagi odpustkov in namena sv. leta pravijo viši pastir dalje:

„Sveti Oče želijo poslednjič s posredovanjem sv. leta priklicati pomoč z nebés v sedanjih stiskah in nevarnostih. O te od sv. Očeta obžalovane stiske in nevarnosti so v naših dnevih strašno velike! V pastirskem listu, ki sem z njim 11. rožnika 1875 jubilej tistega leta naznanoval, sem rekel: „Svet potrebuje obnovljenja. Odpad od Boga v vsih ločinah življenja je dosegel grozno visoko stopnjo. Nejevera in sovraštvo vere razgraja povsod po svetu; prišlo je celó do tega, da divjo borbo zoper Cerkev, ktera je mati vse prave omike (kulture), imenujejo borbo za omiko (kulturno borbo), kakor da bi bila Cerkev sovražnica omike; in ta borba buči po premnogih deželah po Evropi in drugod! S propadom vere vŕtric gre propad v nravi (v čednosti in spodobnosti življenja); poželenje mesá, oči in napuh življenja strahotno gospodujejo po svetu. Nasledek tega drojnega propada je neogiblivo tudi propad časne sreče — ter obožanje ljudi v veliki meri, vedno večí napolnovanje jetnišnic, potreba neizrečeno veliko vojaštva na nogah, sovraštvo stanóv zoper stanove, narodov zoper narode; nesméno trenje ljudi v zadregi in pomanjkanji z odtitjo in goljufijo; brezserčno stiskanje podložnih po premožnih, vedno vzdigovanje podložnih zoper predpostavljene, razdevanje najbolj svetih družinakah zvéz, vedno večje razdjanje družbinstva sploh, smeraj obširniše nezadovoljnost v vsih krogih, in strahotno množenje primérlejev dokončnega obupanja.“ Tako sem pisal l. 1875 in vse te hujave se od tistega časa niso odstranile, temuč le zvikšale in namnožile so se; zavračam posebej na to, kako si je leto 1878 zaslužilo ime leta napadov, in kako so se poslednje leta narastle prizadevanja tako imenovanega socializma (rudečkarstva), tega nauka za vesoljno razdjanje.

Sv. Oče neke dogodbe našh dni štejejo kakor djanja božje jeze, kakor začetek božjih šib... Gotovo je, da svet, ako se bode vse nadaljevalo po sedanji poti, strahovitemu stanju naproti gre.

Kdo more pomagati? Le vsegamogočni Bog. Ali bo pomagal? Bo, ako ga potolažimo in se poboljšamo. Naj krepkejši pomoček k tej spravi in poboljšanju je sveto leto, ako ga prav porabimo. Zato, věrni kristjani moji, bogoljubno molimo v tem času: Svoje jeze — reši nas, o Gospod! Kuge, lakote in vojake — reši nas, o Gospod! Vsega hudega — reši nas, o Gospod! Vsega greha — reši nas, o Gospod! Po Gospodu Jezusu Kristusu odverni od nas, usmiljeni Oče, zasluženo šibo, sodanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, dragino, bolezní in vse žalostne revne čase!

Svetoletnica.

Zvonovi so lepo zapeli,
Kot angelci svetih nebés;
Kristjani! le bod'mo veseli,
Čas svetega leta je res.

Odperti studenci so sveti
Se dni tega mesca za nas;
Da vsaki zamore zajeti
Zaklade odpustkov ta čas.

Če v sercu greh bridko nas peče,
Se z Jezusom spravimo vsi;
Pokore kdor delati noče,
Za njega rešitve le ni!

Čas svetega leta predragi
Zbeži nam ko potok šumeč:
Zdaj kliče se Jezus preblagi,
Al skor ne bo časa že več.

Odpravimo grešno razvajo,
Naj sprava med sosedi bo;
Krivice se naj poravnajo,
Ker tirja keršanstvo tako.

Ponižno zdaj vsi poklekni'mo,
Prosimo Zveličarja to:
Da vselej pobožno živimo,
Za večno veselje lepó.

O Jezus, svet' Jožef, Marija,
Vam damo zdaj dušo, telo;
Nam bodite vsem tovaršija,
Nas sprémite v svéto nebó!

S. Gaberc.

Izgleđi bogoljubnih otrok iz vsih časov keršianstva. II.

6. Sv. Veronika Giuliani.

(Konec.)

Misel na prebritko terpljenje Jezusovo jo je obvarovala v naj huiših skušnjavah. — Bila je še prav majhna triletna deklica, ko ji je nekikrat Jezušek rekel: „Križ te čaka!“ Uršika je premišljevala, kaj bi to govorjenje pomenilo; mislila si je „križ“ prav po besedi, kakor je, ter je menila, da ji Gospod zapoveduje, naj varuje vse križe, da se jim kaka nečast ne zgodi. Skerbno je tedaj pobiralo priprosto otročje vse, kar je kje vidilo „navskriž“ ležati, celó niti, bilke, terske, ki so križem ležale. Pa tako Gospod ni menil. In Uršika je tudi kmali spoznala, da besed ni prav umela. Brala je v življenji svetnikov Božjih, posebno v zgodbah mučenikov, kako so se v terpljenji in mukah za Jezusa veselili; koj ji je bilo jasno, kaj pomeni „križ“. Želela in hrepenela je tudi sama kaj terpeti za Jezusa, zlasti od tistega časa, ko se ji je bil veliki teden terpeči Jezus prikazal. Sama si je znašla mnogoverstna mala pokorila ter si jih je po spovednikovem dovoljenji nakladala. Če se je pa zgodilo, da ji je Bog sam poslal kako terpljenje, kaj težavnega, kar sama ni iskala, je vse terpela s tiho poterpežljivostjo.

Nekikrat je sestra urno vrata zaperla, ko je Uršika ravno roko vmes deržala. Zeló se prestraši sestra ter trepetaje zaupije: „Oh, sestrico sem ubila!“ Čeravno je bila roka preterta in je zeló kri tekla, se je vendar Uršika premagovala, hudo bolečino zatajila ter veselo zaklicala: „Le mirna bodi, sej ni nič!“ Drugikrat so ji hoteli mati noht na perstu prirezati; pa se jim je ponesrečilo, da se je globoko v meso zarežalo. Hudo jo je bolelo in zelo je kri tekla; mati se prestrašijo, otrok pa jih tolaži in še nikakoršnega zdravila ne mara na rano devati.

Če je slišala ali brala, kako ostro so se svetniki pokorili in zatajevali, pa ji spovednik niso dovolili enako ostrih pokoril, je izdihnila in molila: „Gospod, ko bi imela taka pokorila, bi jih tudi rabila, ker jih pa nimam, darujem Ti svoje želje!“

Kadar je imela priložnost pa tudi velike želje v sercu do kake veselice, zaslišala je notranji glas Gospodov: „Jaz sem pravo veselje. Kaj ga tedaj iščeš drugod?“ Na to je odgovorila dobra deklica: „Iz ljubezni do Tebe se odpovem tej veselici“, in ni šla.

Tako se je od leta do leta blagi deklici lepšalo in z raznimi čednostmi zaljšalo deviško serce. Tudi tisto se je med tem spolnilo, kar pravi pregovor: da „v zdravem telesu biva zdrava duša“. Tudi njena telesna priličnost se je razvila z leti. Oče so jo zato čedalje bolj čislali, med vsemi hčerami naj bolj; menili so, da bode nekđaj gospodinila in za hišo skerbela. Toda mlada Uršula je čutila v svojem sercu ves drugačen poklic. Vedila je, da je zakonski stan pošten stan, a Gospod je dal svoji goreči služabnici spoznati, da je še veliko lepši deviški stan, da naj odločena od sveta samo njemu služi v samostanskem življenji.

Zdaj pa zdaj je že o tem kaj omenila očetu; toda oče niso hoteli kar nič slišati o tem, marveč le zahte-

vali so, da naj stori, kakor oni imajo namenjeno, in če že nikakor noče v zakon stopiti, naj saj pri njih ostane. Vendar Uršula se ne dá pregovoriti, odločno pa spoštljivo jim odgovori: „Oče, kaj pa hočem? Sej dobro čutim, da me Gospod hoče za-se imeti; tudi On je moj oče, moj najvikši Oče, in ne le jaz, tudi vi, oba mu morava biti pokorna.“

Te besede ginejo očeta. „Prav govoriš, ji pravijo, in veseli me, da se hočeš popolnoma Gospodu darovati. Ne bom ti branil iti v samostan.“

Z otročjimi besedami je še tolažila očeta: „Če jaz zdaj grem v samostan, se bodo vam na zadnjo uro težave zmanjšale. Porabimo čas, ki ga imamo in nikar družega ne čakajmo. Vse reči na svetu prejdejo, kakor veter, in na zadnjo uro boste velik mir imeli, če svojo dušo v pravi red spravite; v tem vam ne morem nič pomagati, ko bi tudi pri vas ostala. Ker imate tedaj še čas, odločite se in opravite, kar je dobremu kristjanu dolžnost, namreč odkritoserčno skesano spovod.“

Te besede so bile tako ginljivo govorene, da so očeta pretresle. „Zakaj tako govoriš z menoj?“ jo vprašajo. „Ker mi serčno čutilo tako velevala“, je odgovor. Te in še druge prošnje niso bile zastonj, temuč so očeta močno spremenile.

Bila je 17 lét stara, in slednjič se ji je po mnogih ovirah posrečilo priti v samostan ženskega kapucinskega reda; tam je 50 lét živela prav v veliki svetosti, za katero se je že v nežnih otročjih letih tako lepo prizadevala.

Solze presv. Serca Jezusovega.

(Konec.)

4. Kolikor bolj se je Jezusu terpljenje bližalo, toliko večja je prihajala žalost njegovega presv. Serca. Večkrat se je o njem menil s svojimi aposteljni, kakor bi si hotel s tem Serce olajšati. Ko je pa šel zadnjikrat iz Jerihe v Jeruzalem, je bila žalost njegovega Serca tako velika, da se ni mogel več joka zderžati. Pridši na Oljasko goro, se užali, obrnjen proti veličastnemu mestu; prečudno lepo se blišči pred njim krasni tempelj. Jezus vé, kaj se ima zgoditi, pozná terdovratnost Jeruzalemskih prebivalcev. Kolikrat jih je učil in svaril, klical in vabil s čudeži in z besedo; pa vse je bilo zastonj. Jezus vidi, kako bodo pokončani in terdovratni tudi večno zaverženi: solza za solzo začne mu teči čez obraz in zgublja se med suhim peskom in kamenjem, ki je ravno tako neobčutljivo, kakor so farizejska serca Jeruzalemcev terda in neobčutljiva. Tolikrat jih je želel zbrati okrog sebe, kakor koklja zbira piščeta pod peruti; pa niso hotli!

Tudi te solze pomenijo kervave kapljice na podobi Jezusovega Serca. Jezus je hotel, naj ostanejo na podobu v spomin, da jih vidijo vsi ljudje vsih časov. Zakaj Jezus je imel pred očmi vse tiste kristjane vsih časov, kateri bodo prebivalce Jeruzalemske posnemali. In šte-vilo takih kristjanov ni majhno. O koliko jih je, ki se bahajo s svojo posvetno učenostjo in modrostjo, Jezusa pa nočejo poznati in poslušati, temuč so še njegovi naj večji sovražniki, čeravno katoličani, kakor farizeji! Koliko jih je, ki se spoznani keršianski resnici zoperstavljajo, kakor farizeji! Koliko jih je, ki imajo do lepega opominjevanja oterpnjeno serce, kakor farizeji, ki so gluhi za vse učenje, svarjenje in žuganje dobrih staršev, učnikov, pridigarjev in spovednikov, neobčutni za do-brote, ki jim jih nebeški Oče daje, kakor za kazni, s kterimi jim žuga! Koliko jih je, ki v grešnih navadah

leta in leta živijo ter še nočejo zapustiti grešne priložnosti!

Ko bi bil tudi tu kateri, ki že več časa v smertnem grehu živi, znabiti celó spovedniku zakriva iz napačne boječnosti svojo hudobijo, pa še ne misli na popoljšanje: oh naj pogleda kervave solze Jezusovega presv. Serca in naj pomisli, da ni odpuščenja, kjer ni popoljšanja: jokal se je Jezus nad farizeji, odpustiti pa jim ni mogel, ker pri njih ni bilo popoljšanja!

5. Prišli so slednjič za Zveličarja dnevi, ktere posebno imenujemo dneve terpljenja. Koliko nepopisljivih bolečin je prestalo Jezusovo presv. Serce teden pred zadnjo veliko nočjo, to se ne dá popisati! Terpljenje Jezusovo vam je znano, zato naj vas le z nekaterimi kratkimi besedami opomnim na naj imenitniši reči.

K stebru privezan je bil pretepan, kakor še noben hudodelnik ne. Kadar hudobneže kaznujejo, štejejo udarce; Jezusa kar tepejo brez števila, vsa koža je raztepena, meso razkosano, — do golih kosti sežejo udarci.

Na glavo mu grozovito ternjevo krono posadí in tolčejo po nji, da se globoko zadira bodoče ternje v glavo; kri se ulije po vseh stranéh, po licih, po vratu, po ramah!

Slešejo ga, pa spet oblečejo, in zopet slečejo, da mu hude rane ponavljajo. — Na ranjene in razmesarjene rame mu težak križ naložijo, da omaguje pod njim.

Pribijajo ga na križ: desna roka in leva, obé nogi se zgibate, pod grozovitim udarcem težkega kladva: žebliji gredo v les in za seboj potegnejo kosce mesa.

Na štirih ranah visi čez tri ure, žejin v grozovitih bolečinah.

Res, da so te bolečine zadevale posamezne ude njegovega telesa; ali čutilo jih je njegovo Serce vse, vsako posebej. Ali imel je bolečine, ki so naravnost ranile njegovo presv. Serce.

Ranilo je njegovo presv. Serce krivično očitaje: Veliki duhoven Kajfa ga dolži bogokletstva, Herod ga ima za neumneža, Pilatu ga tožijo, da je puntar, in zapeljano ljudstvo ga ima za slabejega, kakor ubijavca Baraba.

Ranilo je Jezusovo presv. Serce naj gerje zasramovanje, v obraz mu pljujejo, oči zavežejo in zaušnice mu dajajo, zaničljivo poklekvaajo predenj. In ko je v naj hujših bolečinah na križu, se mu smejejo; v posmeh jim je njegova smertna britkost, tat in ropar na levi se smé norčevati zoper njega!

Ranilo je Jezusovo presv. Serce naj bolj občutljivo razžaljenje prijateljev: eden ga izdá, eden ga zataji drugi ga zapustijo. Marija je pod križem, ali to mu le pomnoži njegovo serčno žalost, ker na prežalostnem obrazu svoje ljube Matere vidi, kakor v ogledalu svoje terpljenje.

Po verh vsega tega pa še dušna suhota in zapuščenost stiska njegovo presv. Serce: vse grehe vsega sveta, kolikor se jih je storilo od začetka in se jih bo do sodnjega dné, vidi na sebi — On, ki ga naj manjši greh že tolikanj žali, da izreči ni mogoče!

In ko je že vse pri kraju, ko je Zveličar že glavo nagnil in umeril; tedaj pride še eden vojakov in ostro sulico zabode v Jezusovo Serce, da začne teči kri in voda iz njega. Kristjani! Ali se vam ne zdi, kakor bi bile to solzice, ktere so še zastale v Jezusovem presv. Sercu zato, ker niso mogle več do oči, ker jih je smert že zatisnila?

Vse te in še druge solze je hotel Jezus, naj bodo namalane na podobi presv. Serca v spomin vsim ljudém vsih časov. Zakaj vedel je, da se bo njegovo terpljenje še dostikrat ponavljalo. O, steber na Pilatovem dvorišču ni bil zadnji, ob katerem je bil Jezus privezan in raztepen; ternjeva krona se mu takrat ni djala zadnjikrat

na glavo; gora Kalvarija ni bila edina priča njegove grozovite smerti, tam ni bil zadnjikrat na križ pribit, ni bil zadnjikrat z grenko pijačo napajan. Sv. apostelj Pavel nas drugač podučuje, ko pravi, da Jezusa na novo križa vsak, kdor greši. — Oh kristjan! smertni greh storiti se pravi: Jezusa k stebru privezati in tepsti; smertni greh storiti se pravi: po ternja iti, ga v krono splesti in milemu Jezusu na glavo pribijati; smertni greh storiti se pravi: težki križ stesati in Jezusu na rame djati; smertni greh storiti, se pravi, žeblje, kladvo in klešče vzeti, pa v Jezusove roke in noge neusmiljeno zabijati; smertni greh storiti se pravi, a farizeji in levim razbojnikom Jezusa v naj večih britkosti zaničevati, žejnega z žolcem in jesihom napajati; smertni greh storiti se pravi: ostro sulico zgrabiti in jo v Jezusovo naj svetelše Serce zabosti!

Vprašam vas tedaj, ako Jezusove kervave solze pogledujemo: ali bomo še kakšno drugo reč na svetu tako sovražili, kakor greh? ali se bomo še kakšne druge reči na svetu tako bali, tako ogibali, kakor greha!

O zares, tako resnega, tako presunljivega pridigarja ni, kakor so kervave solze Jezusovega presv. Serca. — Bere se, da sta nekda prišla dva misijonarja v neko zelo zanemarjeno faro. Prav goreče sta učila, vneto govorila; pa vse ni nič pomagalo; ljudje so merzli ostali. Zdaj gre eden na prižnico in začne tako goreče pridigovati, da se mu kri ulije, — da mu serce počí ter koj umerje na prižnici. Tovariš pa vzame njegovo kervavo obleko, jo pokaže s prižnice onim terdovratnim ljudém, rekoč: glejte, zavoljo vas se je to zgodilo, za vas je moj dragi tovariš življenje dal! In to je pomagalo: vsi skesani jeli so pokoro delati.

Še za brez primére veličastnišega misijonarja vemo: Jezus Kristus, nebeški učenik, je svoj trudopolni nauk s smertjo potrdil. Njegove kervave obleke vam ne morem pokazati, ali pokazal sem vam danes njegovo kervavo Serce in kervave solze, ki jih je za vas pretakal.

Vendar preden končam, še nekaj. V začetku sem omenil, da človeško serce ne pozná samo britkih solz žalosti, temuč tudi sladke solze veselja. Sv. pismo nam o tacih solzah ginljivega veselja večkrat govoril; n. pr.: Ko je šel mladi Tobija na tuje in ga več časa ni bilo nazaj, sta stari Tobija in njegova žena Ana nezmerno žalovala in mnogo jokala. Posebno je mati kar naprej in naprej jokala in se ni dala potolažiti. Vsak dan je hodila gledat na cesto, koder je imel priti. Nekega dne gre kakor po navadi na verh hriba, da bi prav daleč tje po poti vidila. Kar zagleda svojega sina. Hitro teče in sporoči svojemu možu, rekoč: „Glej, tvoj sin pride!“ In slepi oče vstane, začne teči, ker se mu spotika, ga mora nek deček peljati za roko. In ko ga sreča, ga objame in poljubuje, on in njegova žena: oba začneta veselja jokati. Gotovo se blagi sin tudi ni mogel solz zderžati.

Še eno dogodbo. Ko so bili bratje pervikrat prišli k egiptovskemu Jožefu, ga niso spoznali; on pa jih je spoznal in tako je bil ginjen, da se je nekoliko proč obrnil od njih in razjokal. Pozneje pripeljejo seboj še Benjamina, Jožef ves razveseljen zakliče: „Ali je ta vaš mali brat, o katerem ste mi pravili? Bog te blagoslovi, moj sin!“ Pri tem je njegovo serce veselja tako ginjeno, da se ne more več solz zderžati: iz hiše teče in joka! — Svojim bratom ukaže kosilo napraviti in Benjaminčku vsih reči petkrat več dati. Pozneje se jim je dal spoznati, Benjaminčka pa je objemal in poljuboval, pa — jokal se je. In Benjamin se je tudi jokall! Prišel je še stari oče Jakob v Egipt. Jožef je ukazal svoj voz napreči, da je šel naproti očetu: in ko ga je ugledal, se ga je oklenil okoli vratu in se je med objemanjem jokall!

Ali niso bila to srečna serca, oveseljena serca? ali niso bile njihove solze, sladke solze veselja? Pa obernimo to na Jezusa. Kolikrat je bilo njegovo Serce že na zemlji sredi britkosti enako oveseljeno, ko je bil s Marijo in Jožefom skupaj; ko je dobil kako zgubljeno ovčico, jo djal — kakor sam pravi — na svoje rame, jo objemal, tolažil in gotovo se veselja tudi jokalo z njo!

Kaj pa še le po smerti! Vsi vemo, da to Serce ni v grobu strohnelo: tretji dan, velikonočno nedeljo, je Jezus veličastno od mrtvih vstal. Če je bilo že toliko veselje pri Tobijevih, ko je sin spet prišel; kakšno veselje še le je moralo biti, ko se je Jezus po svojem vstajenji preljubi Materi Mariji prikazal? Jaz le vprašam, povedati ne morem!

Pa to Serce ni ostalo na zemlji; čez 40 dni po vstajenji je Jezus veličastno v nebesa šel tudi s človeško natoro k svojemu Očetu. Če je bilo že toliko veselje, ko je Jožef zagledal spet svojega starega očeta; kaj še le, ko je Jezus prišel v nebesa in sedel na desnico Boga Očeta? Jaz le vprašam, dopovedati ne morem!

Pa to Serce ni bilo samo v nebesih. Prišlo je z njim in za njim milijon in milijon izvoljenih duš starega in novega testamenta. Če se je Jožef tako veselil, ko je zagledal svoje brate, ki so ga nekaj sovražili in prodali; kako veselo mora biti še le Jezusovo Serce svojih bratov, ki so ga ljubili na zemlji? Jaz le vprašam, dopovedati ne morem! In če je bil že Jožef tako vesel, ko je nedolžnega Benjaminčka videl in objemal; koliko veselje še le je za Jezusovo presv. Serce, ko ga milijon in milijon deviških duš spremljuje in prepeva pesem, ktere drugi ne znajo? Jaz zopet le vprašam, dopovedati ne morem! Še toliko rečem: blagor, stokrat blagor vsim onim dušam, ki so se Jezusovemu presv. Sercu popolnoma darovale ter se zbirajo okrog njega, kakor piščeta pod peruti: o blage duše! ostanite stanovitne, če se vam pot proti nebesam tudi še tako težavna zdi; glejte, kako hitro bo vse minulo! Do groba bo žalovalo naše serce, tam pa nam bo obrisana sleherna solza, in začelo se bo pri Jezusovem naj svetejšem Sercu veselje, da si tako velikega zdaj še misliti ne moremo!

A. K.-č.

Ogled po Slovenskem in dopis.

Iz Ljubljane. *Katoliška rokodelska družba* je v nedeljo, 27. u. m., cesarski dan obhajala v Križanski cerkvi s slovesno sv. mašo in zahvalno pesmijo. Orglal je č. P. Angelik in peli so učenci iz orglarske šole; ob koncu je vsa družba pela cesarsko pesem. Pri svetem opravilu so bili tudi gg. družbeni podporniki. Častitljivo je bilo viditi, ko sta pri maši še zraven strežnikov svetila dva družbena uda z debelima prižganima svečama. Bog živi častni rokodelski stan!

S kranjsko-goriške meje, 29. aprila 1879. *) Komur je le poveršno znano, kje v hribih pod Blegašem, in kako ločena od sosednjih fará da je Leskovica v loški dekaniji, bo komaj mogel verjeti, da se je bilo včeraj v tem samotnem kraju sošlo priméroma veliko število, šestnajst duhovnov. Vzrok tega bil je blagi namen vdeležiti se pogreba, ter tako zadnjo čast skazati čast. g. Antonu Masterl-u, ondodnemu župniku, ki je, še ne 34 lét star, 25. t. m. ob eni popoldne, prejemši sv. zakramente, v Gospodu zaspal. Komaj 14 mesecev pasel je ranjki gospod Anton leskoviško čedo po težavnih, raz-

tresenih krajih, in že ga pokliče Pastir pastirjev na odgovor. Prehladil se je bil, kakor se govori, pri nekem obhajilu, dobil pljučnico, in sedmi dan svoje bolezni, v dan sv. Marka, ločil se je mirno iz tega sveta. Kdor je ranjkega poznal, mi mora priterditi, da je bil obče priljubljen zavoljo svojega odkritoserčnega, vljudnega in veselo-živega značaja povsod, koder je služboval, duhovnim tovaršem kakor tudi duhovnijanom. Koliko ljubezen do njega pa da so imeli njegovi zadnji duhovnjani, je težko popisati, razodevala se je v silni žalosti, ktero so kazali o pogrebu svojega skerbnege duhovnega očeta. Ko bi nam duhovnom tudi ne bilo britko pri sercu, da smo zgubili zopet enega svojih dragih prijatelov, morale so nas vendar solze žalosti politi, ko smo vidili in slišali silno žalost, jok in zdihovanje vsih sploh, starih in mladih, po priljubljenem gospodu župniku. Ni bilo treba zapuščene čede še le opominjati, kaka zguba da jo je zadel; čutile in žalovale so ovčice vsled lastnega prepričanja. Hribovec je terd, in le maloktera reč mu gre tolikanj k sercu, da bi jokalo; toda pri ti priliki je jokalo, res da, tulilo vse vsled silne žalosti staro in mlado, od prvega do zadnjega. Zlasti pogled na nedolžno mladino, kateri je bil blagi ranjki naj ljubeznjivši in skerbnejši učenik, moral je človeka giniti, kako so te, še nepokvarjene stvari britko jokale in žalovale za svojim, za Bogom naj večjim dobrotnikom. Jok in stok med zbrano množico celi čas svetega opravila, ki je terpelo malo manj kot 3 ure, ni ponehal, in skoraj se med glasnim jokom ni slišalo petje mrtvašnih molitev (officija), ne tolaživne besede prečastitega gospoda dekana starološkega (s kterimi so ob kratkem razložili pastirovanje ranjkega, priporočali faranom, naj svoje življenje vravnava po lepih njegovih naukih, spominjajo se ga pa tudi prav pogosto v molitvah), petje veličastnega „Benediktus-a“ in mila nagrobnica, ktero so mu njegovi duhovni tovarši na grobu v slovo zapeli. — Osmna se bo opravljala v četrtek, 8. majnika.

Po mestih je prišlo v navado, dragim in zaslužnim ranjcim darovati vencev. V Leskovici sicer cvetličnih vencev ni bilo; toda reči smém, in vsak mi bo priterdil, da solze in žalovanje, ki kaže toliko ljubezen do svojega dušnega pastirja, so neprecenljivo dražji in vrednejši rožice, pač da, pravi biserji, s kterimi so pre zgodnji grob obsuli oni, ki so ga ljubili. Tudi te lepe rožice, kakor upam, ne bodo tako kmalo svenele, temveč se bodo še le razcvitale, tudi sad rodile, namreč molitve in priprošnje za njegovo dušo, ako še kaj potrebuje. Take rožice so gotovo blagemu ranjkemu ljubši in koristnejši, kakor ves posemeljski bliš. One so pa tudi naj lepši spričevalo vestnega in natančnega spolnovanja težavnih duhovskih dolžnost in prave očetovske ljubezni od strani umerlega gospoda duhovnega očeta, od druge strani pa tudi naj gotovejši spričevalo nasprotnega spoštovanja in ljubezni ovčic do svojega dušnega pastirja.

(Za sošolce: Skoraj bo 4 leta, ko je zmed nas nemila smert pobrala prvega, gosp. P. H. Takrat so je r. g. Masterl največ prizadeval, da se je umerlemu postavil nagrobni spomin, in posamezno prosil vse sošolce, da naj vsak opravi zanj dve sv. maši. Ker se pri razhodu iz semenišča v poslednji zadevi nismo bili do dobrega zmenili, mislim, da vsim iz serca govorim, ako predlagam, da to, kar je prosil r. Anton za r. P., naj velja tudi njemu, in tudi vsakemu drugemu. Ko eden ali drugi odmerje, darujmo mu ostali to malo miločino, dve sv. maši. Spominjajmo se pa sploh tudi eden drugega v „Memento“, sej vzajemne pomoči od Boga vedno potrebujemo in to tirja že splošna zapoved keršanske ljubezni.)

Janez Demšar.

*) Dobili smo ob enem enako tehten dopis podobnega obsega tudi iz druge roke, ki pride drugi pot. Vr.

Iz Sarajeva, 20. aprila. (*Katoliška cerkevica, katoličani, in bodoča nova velika katoliška cerkev.*) Katoliške cerkve po Bosni in Hercegovini bile so že skoraj vse nekako malo opisane, tako tudi kraji, kjer se nahajajo monastiri (samostani čč. oo. frančiškanov). Ne spominjam se pak še, da bi kdo bil našo malo cerkvico v Sarajevu omenil. Res premala je, zato ne zdi se komu vredno pregovoriti besedice o njej; nameraval sem že večkrat kaj pisati, ali vselej bil je kakov vzrok, da sem odložil. Trdno pak sem ravno velikonočne praznike sklenil našo ubogo župo (faro) s čč. redovniki in cerkvico vred katoliškemu svetu nekoliko predstaviti.

Cerkvica stoji na desnem bregu Miljačke, od nje oddaljene nekoliko korakov. Iz dalje ne vidi se skoraj nič razun nizkega lesenega zvonika, v katerem visi tako majhen zvon, da nijsem še tako malega nikjer na Slovenskem videl, še manj pak slišal zvoniti. Ulica, v kateri je sozdana cerkvica, zove se „katoliška ulica“ in most pred njo „latinski most“, za njo pak „Čumurije čuprija“. Kadar k cerkvici prideš, vidiš na vratih zapisano „Stan katoličkog župnika“, in tuj človek ne bi vedil, da je tukaj tudi cerkvica. V cerkvici je vse tako revno, da moraš na prvi mah videti, da so ubogi zmirom v strahu pred divjakom bili in si niti upali niso kaj popraviti ali pak olepšati. Sedaj, po vzetji Sarajeva opomogla si je nekoliko in res vsak naj revnejši vojniki, dá gotovo pri maši svoj mali darček, ki ga čč. redovniki in usmiljene sestre naj bolj koristno obernejo. In istina je, da je po novem letu že dosta novega videti, in to se dan na dan nekoliko množi.

Precej, ko sem prišel v Bosno Seraj, obiskal sem ravno v nedeljo po deveti maši gosp. župnika ter se mu predstavil kot „Slovenca“. Veselilo ga je jako, in mi je postregel, kakor je tukaj sploh običajno (navada), s kavo. Razgovarjala sva se dolgo in tudi o cerkvici; povedal mi je, da je za novo veliko cerkev že prostor na pol kupljen, samo početi zidati ne more se še, ker za to delo glavne stvari še manjka; namreč: novcev (denara). Delavci za razne dela ponujali so se tudi uže. Med njimi je ljubljanski zvonar Samasa ponudil svoje zvonove, ter mu poslal velik katalog v hervatskem jeziku. *) Morebiti pa bode Sarajevska župa rajši kupila potrebne zvonove od Zagrebškega zvonara gosp. Koha, ki večjidel po vsi Bosni pošilja svoje zvonove.

Predno sem se poslovil od č. g. fratra **), obečal sem mu, da bočem o Sarajevske župi in cerkvici v slovenski katoliški list večkrat pisati in morebiti sprožiti misel, kake bi se tej ubogi cerkvici zamoglo kaj pomagati; ko je to čul, poprime me hitro za besedo ter pravi; brate, samo za nekaj Vas prosim, skušajte, da nam zvonove preskerbite in ko bode druga gospôda znala, da imamo zvonove, potem zbiralo se bode v več krajih in mi dosežemo naše namene ter v kratkem bomo lahko rekli: v naši škofijski Sarajevski cerkvi opravišal je sv. mašo Sarajevski škof itd. In res, hvale vredno bi bilo, ako bi tudi Slovenci svojim ubogim bratom v Bosni pomagali vsak po svoji moči nekaj zatiranemu, sedaj svobodnemu narodu tudi v tej cerkveni zadevi, pomagali, da se povzdigne iz reve. Upam, da bode, čast. gosp. vrednik, otvorili prostorček v Vašem cenjenem listu za mile doneske za napravo zvonov Sarajevski novi cerkvi. (Odgovor: O tem bode prilika še

*) Ne mara bi bilo prav za Sarajevsko katoliško cerkev, ako bi se zvonovi vlivali v Ljubljani: misel na bosanske potrebe bi se bolj poživljala in marsikdo bi utegnil za zvonove kaj pridati. Vr.

**) Jugovci navadno vse redovnike imenujejo „fratre“ brez razločka, če so mašniki ali lajiki. Vr.

govoriti, naj stvar nekoliko bolj dozori; gotovo je, da Kranjci bodo storili, kar bo moč, kakor je katoliško društvo te dni izreklo v svoji adresi do milgsp. škofa J. Strosmajera oziroma na Bosno. Vr.)

Konečno naj še omenim, da je prostor za novo cerkev poleg gerško-istočne (nezedinjene) cerkve na nekem turškem zastaranem pokopališču. A—c.

Pozdrav

družbi katoliških rokodelskih pomočnikov o priliki njene štiri in dvajsetletnice.

Bod' pozdravljena cvetlica,
Ki med ternjem zeleniš;
Ti v katoliškem rokodelstvu
Kakor biser se svetliš!

Rokodelstvo nam predrago
Huda mora tlači zdaj,
Socializem ta brezvern
Je pošastni, ljuti zmaj.

Ž njim brezbožnost se razširja
Kod povodnji grozni liv,
Vse vničuje kukor toča,
Ki oblak jo vsiplje siv.

Kje pomoč je v mnogi sili?
Kje rešenja svitla luč?
Dal nam Kolpink ljudomili
Je k rešitvi v roke ključ.

On previdel je nesreče,
Čutil, kaj da snuje že,
Ako kmal' pomoč ne pride,
Da propade dobro vse.

Naglo toraj se odloči,
Da postavi terden zid,
Jame pridno delovati
Rokodelstvu v blagor, prid.

Močne stavil je terdnjave,
Po deželah krog in krog;
Naj bi nezmagljivo stale
Daj, o daj sam večni Bog!

Bod' pozdravljena katoliška
Rokodelska družba mi,
Kolpink nam pa nevmerljivi
Naj v spominu zmir živi!

J. G.....r.

Spomini na Gorenjsko. 1878.

II.

Knezoškofovo obiskovanje in birmovanje.

(Konec.)

Kar pa je Grajskim duhovnikom bolj ali manj nūdila prekrasna narava, to so si 8. avgusta Kamengoričanje, kjer je ta dan birma bila, trudili storiti z vneto roko. Menda so černo Jelovico nad tergom se potezajočo bili namenjeni prestaviti danes med svoja pohištva. Mlaj pri mlaji ti je stal na obeh straneh po vsem tergu in od znožja stopnjah deržečih v cerkev do njihovega viška. Revnejši če so ljudje, darežljiveje ljubezni

se menda trudijo biti: taka misel se nam je vsilovala v Kameni gorici. S trudom napravljene okinčave nisem do sedaj videl na deželi vravnane skerbneje, kot je bila tu ob škofovem obiskovanju. Častno ime si je pridobil danes veri in domovini vdani tukajšnji župan Kapus pl. Pichelsteinski, enako serčno dobri župnik Lovro Bernik. Pri g. župniku, ki je na ljubem hribčku stoječo cerkev presv. Trojice in duhovsko poslopje ter pristavo lepo popravil, oglasil se je danes nalašč iz Železnikov knezu poklanjat se došli veri in cesarju prezvesti in Kamenogoričanom od prejšnjih poletovanj tu znani veliki konzul Beneški, pl. Pilat; oni, ki ga je Avstriji sovražna stranka v Benetkah letos tako gerdo napadla. In ravno te dni, ko vam, mili Slovenci, pišem z Gorenjskega spominjev, vergla je v slovenskem Terstu domača večina iste zoper-avstrijske „neodrešenjake“ ob tla. Zakličimo o tej dogodbi: živela naša sedanja srebarno-poročnika, cesar Frančišk Jožef in cesarica Elizabeta!

Ko so škof, kot povsod drugod, molili na kamenogoriškem pokopališču molitve za verne ranjce tu počivajoče, prihajal nam je v misel posebno še blagi in verni dr. Lovro Toman; oni nepozabljenec, ki se je toliko presgodaj, star še le dobrih 40 lét, moral ločiti od nas in je zaželel počitka v teh domačih tléb. Danes molijo na tvojem grobu, Lovro naš, knez in škof, ki si jih živ serčno spoštoval. — Terdi strel s skalnega Vitovca, Tomanovega Parnasa, je ob popoldanji uri zadonel škofu za slovo iz Kamene gorice, katero so kot potujoč učenec le enkrat poprej prehodili ter jo danes v drugo gledali kot knez in škof domače si dežele.

Kamenogoričanom zaostati menda tudi Kropničanje niso hoteli, ker 8. avgusta so tam prenočujočemu višemu pastirju razavetlili svoj terg. Ostaline olupšáv in res dobro vmišljeni napisi ob slavolokih so pričali pisalcu teh verstic, došlemu sem nekoliko dni pozneje, koliko v časih mora biti vera bivalcem vse te prav za-se ležeče in prav s posebnim delom se vkvarjajoče kropnjiško-kamenogoriške doline.

Na Ovsíšah so 9. avgusta knez in škof sklenili letošnje obiskovanje po rojstnem si Radoljiškem dekanatu. V govoru do zbranega ljudstva so menda ob kratkem posneli tu svoje potovanje od Bele peči do Ljubnega in do Ovsíš, ter so ljudstvo zagotavljali, koliko dušnega veselja da so vžili te dni na milem Gorenjskem, videč svoje drage tukajšne ovčice, cerkve in njihovo opravo pregledujoč ter mladino poterujoč v sv. veri. — Enekrati so te dni, Radoljiško dekanijo obiskujoči, hvalili, kako dobro da so vesploh ob birmovanju podučeni bili otroci in kako zavedno in jasno ter tudi skoraj dosti glasno, da so večidel celó na težja vprašanja iz kerščanskega nauka odgovarjati znali. Bog Vas živi, med bistrimi Gorenjci delajoči gg. duhovni, zvesti delavci v vinogradu Gospodovem, in vam na čelu prečastitega gosp. dekana Silvestra Keše-ta!

Popoldan odpeljali so se premilgosp. knez in škof z viših gorenjskih pokrajin proti Goričanam. Jasno solnce se je bližalo zatonu in je zahajalo. — Kdor je gledal potem na Triglava tri glave, videl je, kako so žarki kot velikanski persti moleli izzad na daleč raztegnjenega gorovja, in moleli naravnost v nebo. Kako si je gledalec utegnil tolmáčiti ta prisor? Morda kot jaz, ker zdeli so se mi oni žareči svarilci za vse, ki so po apostoljskem nasledniku te dni poterjeni bili v sv. veri, ter ostro jim zaterjevali: naj vsak njih zvesto hrani ta zaklad sv. vere; naj ga brani pred zapeljivo priliznjenim svetom; če ne, bodo prisegali ti nebeški persti zoper nje — nezveste pričevanje, ter klicali zoper nje v nebó.

V spomin

prijateljica prijateljci,

† Terezi Pesjakovi.

V zemljó smo hladno tebe djali,
Nikjér več vidit' zdaj te ni;
Nekteri so odžalovali,
Na grobu trava zelení.

Al meni pa otožnost tibi
Le vjéda stiskano sercé,
In do poslednjega izdiha
Ne bodem pozabila te.

Nedolžne rožce skup sve brali
V otročnosti že ljubljeni,
Se v tempelj Božji skup podali,
Roké k molitvi sklepali.

Pri tebi vtéhe sem iskala,
Ko prišel temni je oblak,
Ti mnogokrat pregnati znala
Vihár si ljut od meze vsak.

Predjano je življenje tvoje
V nebeški vert, in k Bógu v raj,
Kjer angelska se pesem poje,
Ti solza več ne teče zdaj.

Jaz moram se še vojskovati
V dolini solzni dan na dan,
In v tužnosti omagovati, —
Ti mojih ne hladiš več rán.

Ne bíje več to serce blago,
Umolknil je tvoj mili glas;
Na té, družico mojo drago,
Spomin živí mi vsaki čas!

Marija Št.

Razgled po svetu.

Na Dunaju so presvitli cesar 27. mal. trav. ministru za notranjstvo naložili, da naj Njih zahvalo za sočutje in vdeleževanje o bivših slovesnostih sreberne poroke naznani vsim Avstrijancem. Njih Veličanstvo pravijo, da so ponosni in ob enem srečni, da take narode, kakor jih ima ta država, morejo za svojo veliko družino šteti. V znamenjih ljubezni, ki so jih ta dan obdajale, vidijo Njih Veličanstvo moč tistega nebeškega blagoslova, ki so ga pred 25 leti sprosili za Svojo zvezo in družinsko srečo, in ktereга tudi nadalje od Božje gnade upajo za družino, za ljubljene otroke in v blagor domovine.

V Rimu so bile v spomin cesarske sreberne poroke slovesne ss. maše: v cerkvi „Kampo Santo“ pri sv. Petru; v cerkvi avstrijske romarnice „all' Anima“, — in v slovanski cerkvi sv. Jeronima. Vdeležilo se je avstrijsko poslanstvo pri papežu in drugi Avstrijanci, veliko prelatov in rimskega visokega plemstva.

Rusko in Jugoslovansko. Nihilistiška derbal (framasoni v ruski medvedji koži, pravi eden katoliških listov) je caru poslala proteče pismo z napisom: „Gospodu Aleksandru Nikolajeviču“. To pa je prečečkarija,

„plagijat“, ukraden francoskim „jakobinarjem“ od l. 1793 („Ljudoviku Capetu“), in to izmikavstvo se dunajskim judovskim listom vredno zdi, da ga po dolgotrajni in širjavi naznanjujejo, in iz tega bližnje razdjanje ruskega državnega reda prerokujejo. Se vé, kar kdo želi, to rad verjame in prerokuje; drugač misli car Aleksander, ki je zoper ničérce resno na noge stopil.

Bati se je, da utegne kaka huda šiba zadeti Rusa zaradi njegove terdobe do katoliške Cerkve — pa se ji že zadeva —; vendar je misliti in upati, da Božja previdnost bode slovanskega velikana po drugi poti pripeljala k edinosti prave Cerkve, in ne z razdjanjem edine lepe slovanske države. Bogu je enako lahko pomagati v težavnih ali pa manj težavnih okoliščinah; le moli naj z velikim zaupanjem bratovšina ss. Cirila in Metoda za pospešeno spreobrnjenje razkolnih Slovanov. Prostomisljaki naši pa, katerih glasilo je „blagor slovanstva“, naj se sami spreobrnejo k Bogu in sveti Cerkvi, s tem, in le samo po tej poti bodo tudi narodu pomagali. Gotovo je, da le samo pravo poboljšanje naroda vsega mu bode tudi k častni sreči in k slavi pripomoglo. Opustite gerdo in nesramno preklinjevanje (zlasti tudi Jugosloveni), nečistost, pijančevanje, pretepe itd.; potem se bode Bog milostno na nas ozrl.

Na jugu in vshodu zaséva Slovenom nekoliko svobode, pa vedno prihajajo novi temni oblaki, ki žugajo zopet vse pokriti. Leta 1860, 30. grudnia, je 200 bulgarskih poslancev apostolskemu legatu Brunonu v Carigradu slovesno izročilo pismo z 2000 podpisi, v katerem so papežu svoje podverženje zagotovili. Nato je bil arhimandrit Jožef Sokolski za bulgarskega škofa posvečen, in zedinovanje Bulgarov s Kristusovo Cerkvijo se je veselo množilo, pristopale so kar cele vasi, mnogi razkolski duhovni s svojimi ovčicami, tako Miletij Drama, škof Filipoljski, in l. 1874 Saloniški škof Nilus.

Temu je pa Rus v svojo lastno škodo kovarestvo stavil, ter je zedinovanje odvrčeval; in res je to katoliški Cerkvi in Bulgarom tako koristno gibanje po večem ustavil. Ruski opravniki so škofa Sokolskega s silo odpeljali in so ga priperli v Kievu; enako so preganjali Nilus-a. Brez dvoma so tudi na Turka pritiskali po mnogih potih, zakaj naznanovala je „Danica“ o več prilikah, kako so turške oblastnije nasprotovale katoliškim Armenom in Bulgarom po več krajih.

Rekli smo, da je Rus v svojo lastno škodo kovaril zoper zedinjenje Bulgarov s katoliško Cerkvijo, in to je čisto gotovo. Naj bi bil Rus Bulgare, če ne že podpiral v zedinovanju s Rimom, pa saj pri miru pustil in jim privoščil svobodo; pridobil bi si bil s tem sočutje vsega katoliškega sveta, kar bi mu v njegovi politiki na jugu nezmerno veliko pomagalo, in med drugim bi ne bilo slišati tistega očitanja, da je katoličanom pod Turkom bolje, kakor pa pod Rusom, da imajo tu več svobode itd. Še zdaj, ko je v berlinskem sbodu zagotovljena verska svoboda na jugu, ko je črnogorski knez papežu samemu ravno to obljubil, — še zdaj tisti, ki poznajo verske zadeve v Rusiji, ugovarjajo, da pri ruskem silnem vplivu se ni nadjati prave verske svobode na jugu, in da katoliška Cerkve bode ondi le slabo napredovala.

Naj bi Rus spoznal svojo lastno korist in dopustil versko svobodo ne le na slovanskem jugu, ampak tudi v svoji lastni državi. Ker pa, kakor smo ravno prej omenili, je pri Bogu ravno tako lahko v velikem kakor v malem nas uslišati; zato prav živo prosimo in molimo, da se Bog po tolikih prošnjah bratovšine ss. Cirila in Metoda milostno ozre na Ruše, na Jugoslovane in vse razkolnike, ter jih zedini s Svojo sveto Cerkvijo.

Cvet in sad sveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Bila sem za smert bolna; začela sem 9dnevnic na čast N. lj. G. opravljati, in pred koncem 9dnevnic se mi je boljšalo. Češena Marija!
 Iz Polhovega gradca, 26. mal. travna 1879.

Marija Vilman.

Št. 2. Zoper vse upanje sem po opravljeni 9dnevnici dobila dobro in doželeno službo, ko sem bila tudi obljubila po „Dan.“ razglasiti dobroto, ako jo dosežem. Češena bodi, Naša predobrotljiva Gospa presv. Serca! Z Gorenjskega.

Prošnje.

Žena v prav veliki smertni nevarnosti je živo priporočena v bratovsko molitev N. lj. G. presv. Serca. — Dvé deželi ste na vso moč priporočeni v ta namen, da bi se onod saterlo preostudno bogokletje in gerdo govorjenje. — Zgubljen mladeneč, čisto na krivi poti, je serčno priporočen v bratovsko molitev za poboljšanje. — Študent in vsa družina prav živo priporočajo svojo ljubo, že delj časa bolno mater v bratovske molitve, da bi jim milostni Bog podelil ljubo zdravje, ako je prav in dobro po namenih božjih. — Moža v smertni bolezni žena in tudi otroci priporočajo v bratovske molitve, če je sv. Božja volja, da bi dosegel ljubo zdravje. Če dosežejo to milost, bočejo po „Zgodnji Danici“ svetu naznaniti, da se Bogu in Mariji še večji čast in zaupanje daruje.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec veliki traven 1879.

I. Glavni nameni: Spreobrnjenje terdovratnih grešnikov in sploh prav obilen sad sv. leta.

II. Posebni nameni:

7. vel. travna. Sv. Stanislav, škof v Krakovem, mučen po kralju Boleslavu l. 1077. Priporoč.: Spreobrnjenje neusmiljenih sovrašnikov sv. vere. Brezvestni zakonski. Tatovi in krivičniki.

8. Prikazen sv. Mihela vikšega angela na gori Gargani pod papežem Gelazijem I l. 493. Priporoč.: Varstvo nedolžnosti po angelih. Ukrotenje hudobnih pohujšljivcev. Otročiči.

9. Sv. Gregorij Nazijančan, škof in cerkveni učnik, † okoli l. 383. Priporoč.: Spreobrnjenje brezverskih učenjakov. Dvomljivci v veri. Spreobrnjenje Carigrada.

10. Sv. Antonin, vikši škof v Florencu, posebno učen v bogoslovstvu, † l. 1459. Priporoč.: Pomanjkanje duhovnov. Zmagovanje pravice. Mlačni.

11. IV nedelja po vel. noči. Evang.: Jezus obljubi apostelnom sv. Duha. (Jan. 16.) Sv. Mamert, škof v Vieni na Francoskem, začetnik procesij križev teden, † okoli l. 475. Priporoč.: Dobra letina. Cerkve na Francoskem. Opušanje sovraštev.

12. Sv. Pankracij, mučenec pod Dioklecijanom. Priporoč.: Pravica med narodi. Hudo skušani. Umirajoči.

13. Posvečenje rimskega tempeljna „pri sv. Mariji Mučeniški“, ali „Panteona“, ki je bil poprej darovan češenju vsih malikov, papež Gelazij pa ga je posvetil Mariji in vsim mučencem. Priporoč.: Rimsko mesto in zlasti cerkve zoper nove roparje. Opušanje pijanštva in pobojev. Duše v vicah.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane 1. maja. Danes zjutraj ob 7 ste imeli mestni deški šoli prvo sv. Obhajilo v mestni farni cerkvi sv. Jakoba. Pristopilo je 30 dečkov pervikrat k Gospodovi mizi. Pred in po sv. Obhajilu je imel č. g. vikarij Rozman prav serčen nagovor do obhajancev. Tudi vsa druga mestna šola z gg. učitelji vred je bila pri sv. maši. Dečki té šole so med sv. mašo na koru peli mašne in obhajilne pesmi, in petje so prav vbrano z gosli spremljevali. Tako smo praznovali 1. dan majnikov na mestnih šolah. (Prav lepo in hvale vredno! Vr.)

Vprašanje: „Ali velja odgovor iz Rima zaradi procesij samo za ljubljansko škofijo, ali je splošen?“ — Kratek odgovor je ta: Vsi škofje imajo oblast procesijam, ki jih vodi fajm. ali njegov duhovni namestnik, skrajšati število cerkvenih obiskovanj. Zmanjšanje števila obiskovanj tedaj velja, ako zadevni škof dovoli.

Prav lične podobe za prvo sv. Obhajilo s slovenskimi napisi — cena po 70 sld. do 5 gl. 60 sld. — se dobivajo pri bukvarji g. M. Gerberji, sraven „Zvezde“.

† Č. g. Anton Masterl, fajm. v Leskovici, je 25. u. m. za vročinsko boleznijo umrl. Rojen je bil 31. vel. travna 1845 v stari Loki, posvečen 9. mal. serp. 1870. R. I. P.

† V Žužemberku je 29. mal. trav. svečer po hudi kratki bolezni umrl ondotni fajmošter č. gosp. Janez Brodnik, rojen v Dobropolji 30. listop. 1813, posvečen 5. vel. serp. 1839. R. I. P.

† V Kerškem kapucinskem samostanu je 28. u. m. umrl č. o. Ignacij Troha, iz Idrije, star 68 lét, katerih 32 je preživel v serafinskem redu. Ondotni čast. samostan ljubega ranjcega priporoča v blag spomin in molitev. R. I. P.

† Na Tersatu je 24. mal. trav. umrl preč. o. Oton Škola, rojen 1805 v Novem mestu, slovesno obljubo za frančiškanski red storil l. 1829, mašnik posvečen 1831. Vernil se je pred nekterimi leti iz Amerike, kjer je blizo 25 lét misijonaril. R. I. P.

Cerkvenik — brez družine in ki sná kako roko-delstvo — zamore precej službo dobiti v Dolu (Lustthal) pri Ljubljani.

V Celovcu so 20. u. m. blagoslovili in vložili vkladni kamen za gostiše ondotne katoliške rokodelske družbe. Kanonik Ravier je v pričo župana, več družih velikašev in velikega števila ljudstva kamen blagoslovil. — Kdaj bo pa v Ljubljani kaj takega?

Dva nova kardinala v Avstriji. „Unità“ poroča, da bosta pri bližnjem imenovanju kardinalov izvoljena tudi dva avstrijska prelata, namreč gr. Friderik Firštberg, nadškof v Olomucu, r. 1812, škof posvečen l. 1853; drugi je preč. Ljudovik Haynald, nadškof v Koloči na Ogerskem, r. 1816, in škof od l. 1852, kateri se odlikuje po svoji visoki učenosti.

Grofinja O' Conell, protestantovka, je v Parizu prestopila h katoliški veri, kar je veliko zgledovanje napravilo med protestanti, kateri so v malo letih zgubili veliko število po učenosti, bogastvu in visokem rodu naj odličnejših oseb. Grofinja bode v kratkem romala v Rim, da bo v roke sv. Očeta položila in poterdila svoj prestop in prosila blagoslova za-se in za svojega triletnega sina.

Poslednje novice. Deržavni zbor se je zopet zbral 28. u. m. „Vaterland“ pravi, da na rešeto pride vsa do-

sedanja gospodarska šega, za katero iše vlada narodno-liberalce pridobiti; zoper njo pa je peščica pravih konservativcev in pa središče, ki nasprotuje povišanju davkov po finančnih colih. — V Ternovi na Bulgarskem so si 29. maja veljaki izvolili kneza: Aleksandra I, princa Battenberga. Knez Dondukov-Korzakov je bil novi bulgarski zbor pričel z govorom, v katerem je zbranim razodel voljo ruskega cara, da naj nobenega ruskega podložnika ne volijo za kneza.

Dobrotni darovi.

Za poškodovane s povodnijo na Notranjskem: Neimenovan po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl.

Za spominek † župnika Aleša Jerala: Neimen. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl. — N. 1 gl.

Za pogorelce v Černomaljskem okraju: Sem. vodja gosp. kan. dr. Andr. Čebašek 5 gl.

Za cerkev M. B. v Suši: Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl. — Pn. gosp. stolni dek. J. Volc 2 gl.

Za križev pot v Davški novi cerkvi: Marjeta Vandrovec 5 gl.

Za altar sv. Jožefa na Reki: Sosterški farovž 5 gl. — G. Jožef O. v Oslinici 2 gl. — Dve osebi 50 sld.

Ena priporočuje sebe v molitev za srečno sadnjo uro, druga nesrečnega brata, da bi se spreobrnil od svoje pijanske strasti, v katero je tako pogreznjen, da še velikonočne spovedi ni opravil. — Majhna deklica 10 sld. za sgubljeno mater in brata. — Dve drugi vsaka 5 sld., ena za bolno mater, druga za stanovitnost v dobrem. — Neimenovan 6 sld. — G. P. 1 gl. — G. D. 1 gl.

Za sv. Očeta: Iz Preserske fare 14 gl. 20 kr. po č. g. fajm. — Pn. gosp. stolni dek. J. Volc 10 gl. — Neimen. po milg. proštu dr. A. Jarcu 10 gl.

Za afrikanski misijon: Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl.

Za ameriški misijon: Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 10 gl.

Za misijon v Adrijanopolu: Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl. — Pn. g. stolni dekan J. Volc 2 gl.

Za Božji grob v Jeruzalemu: Č. g. A. Hočevan s št. Jošta 2 gl. 8 sld. — Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl.

Za Ratisbona v Jeruzalemu: Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Polhovega gradca po č. gosp. fajm. 15 gl. — Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl. Neimen. 1 gl. — Po g. J. Dolencu 62 sold., in 12 sld. — Gosp. L., bogoslovec, 50 sld.

Za katoličanstvo in katoličane v Bosni: Po g. J. Dolencu 1 gl. 30 sld.

Za stolno cerkev sv. Jožefa v Bukareštu: Pn. gosp. stolni dekan J. Volc 2 gl. — Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl.

Za bratovščino N. lj. G. presv. Serca: Neimen. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl.

Za stradajoče v Kini in družih jut. deželah: Neim. po milg. proštu dr. A. Jarcu 5 gl.

Za dobre namene: Gosp. A. M. 3 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Jos. A—ć v Sarajevu: Prav drago nam bode; prosimo, nadaljujte. Več pismeno. — G. S. G.: Izročili naročilo založništvu, spis o R. T. zadevnemu pisat. in upamo, da bode vir lepih cvetov. Za vse: Bog plati. Serčno pozdravljeni!